SNÖ

AF BERTIL MALMBERG.

I.

De stilla träden gråta dagen lång,
men det är ro i deras gråt, och minnet
förmäler sig med frusna grenars sång.
Nu faller snön, och jag har frid i sinnet.
Förborgad visdom bor i trädens sus,
och denna vinters bleka silfverljus
bär i sin renhet en förklarad gåta.
En stilla sorg, så varde själen själf,
en stelnad bölja och en bunden älf,
ett minne blott! De stora träden gråta.

II.

Nu faller snön så tung som aldrig förr,
och drifvor växa ständigt vid min dörr,
och denna tystnads hvita vinterdag
bär återljud af minnets röst
och sorgens harposlag.

Af vissna blommors svårmodsljufva ro
i rummets skymning bleka dofter bo —
och dessa blommors redan brustna glöd
har plockats af en älskad hand,
och denna hand är död.

Du hvita snö, som faller mildt och mjukt,
min själ är trött, mitt sinne alltför sjukt,
det dväljes endast bland de kära ting,
som ifrån dagens fulla ljus
gått in i skuggans ring.

Så ensamt är mitt hjärta, att jag hör,
hur allt omkring mig endast dör och dör
och så som himlens flingor falla ner,
så faller tyst det vilsna lif,
som ej kan lefva mer.

III.

Men natten kommer, vinterstormen talar,
och lågan fladdrar i mitt hjärtas salar,
och dunkel ångest, ärfd från far till son,
som upp ur mörkrets djupa afgrund glider,
en skräck, ett rop, ett genljud långtifrån
förgångna, glömda, skuggomhöljda tider,
vårt släktes fasa inför dödens makt,
mitt sinne griper, medan natten skrider
och stormen skakar sina vingars prakt.

Då faller snön ej mera mildt och lugnt,
den piskas fram, den yr i kval och vrede,
och intet hjärta äger bo och rede
på arma jorden, hvilken suckar tungt.

DEN RÖDA KLÄNNINGEN.

Ett kapitel ur Selma Lagerlöfs senaste bok.

(I bokhandeln har nu utkommit Selma Lagerlöfs nya bok — Kejsaren af Portugallen, med illustrationer af Albert Engström. Första upplagan om 10,000 exemplar blir med säkerhet slutsåld under dagens lopp, andra upplagan om 15,000 exemplar, är redan under tryckning.

Boken utkommer samtidigt på fyra andra språk, tyska, danska, finska och holländska.

Kejsaren af Portugallen är en värmlandsberättelse, ur hvilken vi här nedan meddela ett kapitel.)

"När den unga flickan från Skrolycka var sjutton år gammal, så hände det sig, att hon kom gående till kyrkan en sommarsöndag i sällskap med bägge föräldrarna.

Medan hon gick på vägen, hade hon öfver sig en sjal, som hon lade af när hon kom i kyrkbacken, och då fick man se, att hon var klädd i en klänning som ingen i socknen hade sett make till.

En af de där köpmännen, som går omkring med stora säckar på ryggen, hade letat sig fram ända till Askedalarna, och när han fått se Klara Gulla i hennes friska ungdomsprakt, hade han tagit fram ett tyg ur påsen, som han ville förmå föräldrarna att köpa åt henne. Det var rödt, och det gick i skiftningar, och det var nästan som siden.

Tyget var likaså dyrt, som det var vackert, och det fanns ingen möjlighet för Jan och Kattrina att köpa tösen en sådan klänning, rast nog kan man förstå, att åtminstone Jan inte skulle ha begärt bättre.

Men tänk, att när handelsmannen hade trugat och bedt dem förgäfves en lång stund, så blef han rent ifrån sig öfver att han inte fick sin vilja fram. Han hade satt sig i sinnet, sade han, att deras dotter skulle ha tyget. Han hade inte sett någon i hela trakten, som det skulle bli så vackert på, som på henne.

Och därpå tog han och mätte ut så mycket, som behöfdes till en klänning, och gaf det till Klara Gulla. Han brydde sig inte om någon betalning. Han begärde bara, att han skulle få se henne klädd i den röda klänningen, nästa gång han kom till Skrolycka.

Sedan hade klänningen blifvit sydd af den bästa sömmerskan, som fanns i socknen, hon, som annars brukade sy åt mamsellerna på Löfdala. Och när Klara Gulla fick den på sig, blef de så vackra ihop, hon och den, att man kunde tro, att de vuxit fram ur en af de sköna nyponbuskarna uppe i skogsbacken.

Den söndagen, då Klara Gulla skulle visa sig med den nya klänningen vid kyrkan, hade hvarken Jan eller Kattrina kunnat stanna hemma, så nyfikna var de att få höra, hvad folk skulle komma att säga.

Och det gick så, att alla människor lade märke till den röda klänningen, och när de hade sett på den en gång så vände de sig om och såg på den en gång till. Men andra gången såg de inte bara på klänningen, utan också på den unga flickan som bar den.

Somliga hade hört talas om klänningen redan förut, och andra ville veta, hur det kom sig, att en stackars backstutös stod s grann på tallbacken utanför kyrkan. Jan och Kattrina fick berätta historien med köpmannen om och om igen. Och när då folk fick veta, hur det hängde ihop, så kunde de inte förarga sig längre. De blef glada allesammans, att lyckan hade hittat på att göra en titt in i det fattiga hemmet borta i Askedalarna.

Det var hemmansägaresöner, som sade rent ut, att om denna flicka hade varit af sådan ätt, att det hade gått an för dem att gifta sig med henne, så skulle hon varit förlofvad innan hon kom från kyrkan.

Och det var hemmansägaredöttrar till och med af dem, som var "e'arva" som sade för sig själfva, att de inte skulle ha tvekat att ge ett helt trädeslag i mellangift, om de hade kunnat byta åt sig till ett ansikte, som var så skinande rosigt och så strålande af ungdom och hälsa.

Men nu föll det sig så att den söndagen var det prosten i Bro, som skulle predika i Svartsjö och inte den vanliga prästen. Och prosten var en sträng och gammaldags man, som blef förargad öfver allt slags öfverflöd både i klädedräkt och annat.

Då han fick se den unga flickan i den röda klänningen, blef han visst rädd för, att detta kunde vara siden, och han lät klockaren gå efter både flickan och föräldrarna, för att han skulle få tala med dem.

Han såg nog, han med, att klänningen och flickan passade bra ihop, men han tyckte lika illa om saken för den skull.

"Hör du, min flicka, jag ska säja dej en sak", sa han till Klara Gulla och lade handen på hennes axel. "Det är ingenting, som hindrar mej ifrån att klä mig som en biskop med gullkors om halsen, om jag så vill. Men det gör jag inte, för jag vill inte synas förmer, än jag är. Och på samma sätt ska inte du klä dej så grann som en herrgårdsmamsell, då du bara är dotter till en fattig backstusittare."

Detta var stränga ord, och Klara Gulla blef så bestördt, att hon ingenting kunde svara. Men Kattrina skyndade sig att tala om, att hon fått tyget i present.

"Ja, det kan ju väl hända", sa prosten. "Men förstå ni då inte, ni föräldrar, att om ni låter er dotter styra ut sej på det där sättet en gång eller par, så får ni henne sedan inte att sätta på sej sådana tarfliga kläder, som ni kan skaffa henne?"

Han vände sig bort ifrån dem för nu hade han sagt sin mening med tydliga ord. Men Jan var färdig med ett svar, innan han kom ur hörhåll.

"Om den här lilla flickan skulle vara klädd på ett passande sätt", sa han, "då skulle hon vara fin som sola, för en sol å enu glädje har hon varit för oss, alltsen hon föddes."

Prosten kom tillbaka och betraktade dem tankfullt alla tre. Både Jan och Kattrina såg gamla och slitna ut, men ögonen lyste i de fårade ansiktena, när de vände dem mot den strålande ungdomen, som de hade emellan sig.

Då sade prästen säkert till sig själf, att det var synd att störa det gamla folket i deras belåtenhet.

"Om det är så, att du varit till ljus å glädje för dina fattiga föräldrar, så kan du bära din dräkt med heder", sa han med mild röst. "För ett barn, som kan skaffa lycka till far å mor, det är det bästa, som vi ser för våra ögon".

Änkans son.

Teckning af Elisabet Lönroth.

Åter är ändad en blodig dag, och aftonen nalkas.

Genom ännu en af norra Frankrikes en gång så grönskande dalar har krigets åskor dragit fram med dunder och ljungeld, förödelser, vapenlarm och gny. Luften är mättad med krutrök och töcken. Men nu — en vindil sveper öfver fältet, och den gråtunga slöjan delar. Himlen träder fram. Den är sörjande, molnhöljd och dyster, men purpras dock i väster af den nedgående solens glöd. I norr stiga flammande lågor mot skyn. Det är byar och gårdar, som brinna. Skenet sprider sig vida omkring och belyser dalen, där skuggan är djup.

Tyskland har hemburit segern i dag som i går, men priset är tusentals af landets idoga söner. Britter, germaner och fransmän ha kämpat — slutligen man mot man i tapper, förbittrad strid. Nu sofva de sida vid sida eller i stelnade famntag p åden daggvåta, blodstänkta jorden. Här — där ligga tillsamman hela hopar af fallna hjältar, hvilka gifvit sin yttersta gård åt fädernejorden.

Suckar, kvidan och ångestrop blandas med det sista böneljudet från mången döende krigsmans läppar. Evighetens ljus möter jordens mörker. Demoner ha utsått nat och hemburit skörden i form af tusende dödar. Nu träda ljusets änglar fram. Osynliga gå de från man till man och från grupp till grupp — lindrande kvalen, hviskande hoppets ord, förkunnande lifvets och kärlekens seger öfver hatet och döden samt hälsande de befriades andar.

Men ej endast himmelska väsen gästa de fallnas åker i den skymmande kvällen. Segrarna komma åter, komma som bröder till ovän och vän. I denna stund har ondskan förlorat sitt välde. De vilda lidelserna ha domnat. Människan i människan kräfver en helig rätt. Nu skall helas hvad som än kan helas, försnoas hvad som än kan försonas.

En skara sjukvårdssoldater och flera läkare närma sig hastigt och spridda sig öfver fältet. Efter dem följer mången krutstänkt kämpe, som fruktar att finna en far, en bror eller vän bland de sårade eller döda.

Se slutligen därborta, i skenet från de aflägsna lågorna, som än falla, än stiga mot skyn! — Två brittiska soldater ligga på marken, helt nära hvarandra, men på något afstånd från alla öfriga. Båda lefva. Dock kan ingendera komma den andre till hjälp. Den äldre af de två är illa sårad i benen, men i detta nu synes han nära nog glömma sig själf för ynglingen med de barnsligt veka dragen och den outbeckladе gestalten. Vapenrocken är trasig och fläckad af den röda lifsströmmen, som förinner. Det mörkblonda håret är äfvenledes färgadt af blod. Kinderna bära redan dödens blekhet, men läpparna röra sig till en sakta kvidan. ögonen äro öppna. De vidgas som af förfäran inför en skrämmande syn. Den äldre kamraten ryser. Ångesten fattar äfven honom.

— Förbarmande! — Finnes ej bistånd, ej hjälp i den yttersta nöd? —

Jo, väl. — Barmhärtighetens änglar naklas och ledda af dem kommer en tysk soldat till lde sårade britternas närhet. Han hör den enes rop och den andres kvidan. Hastigt påskyndar han sina steg och står inom kort vid den döende ynglingens sida. Krigarhjärtat, som väl eljes hunnit hårdna i skoningslösa strider, veknar alltmer. Varligt för den tyske soldaten sin ena arm under den unge mannens hufvud, lyfter det upp och för det med andra handen en fältflaska till hans mun. Ehuru till hälften medvetslös dricker han i djupa drag. Det ångestfulla uttrycket försvinner, och i blicken kommer ljus. Stämman får klang. Det är trygghet och hopp i den nu.

— Mor, mor, är du där? säger han gång på gång, liksom undrande öfver att ej få svar.

Och den främmande soldaten förstår — om ej med hufvudet, så med hjärtat. Ty själf är han far och son. En aflägsen bild står fram för hans syn. Där är ett upplyst rum, en gammal kvinna och en ung moder med ett litet lekande, jollrande barn i sin famn. Hemsynen försvinner fort, men — det är nog. Kärleksfullt och ömt som en kvina smeker han ynglingens brännheta panna och hvitnade kinder. — Fiende — vän? nej, like och son, som förblöder på främmande jord. —

Krigarens smekning är svar på den döendes hoppfulla fråga. Slagfältet finnes ej mer. Nog är han hemma hos mor. Nog är det hennes händer, som svalka hans panna. Ty se, ansiktet förklaras, ögonen stråla ännu en gång mot den käraste bild. Ljus, idel ljus i det sista.

En stund förgår, men den främmande krigaren dröjer ännu och förnyar gång efter annan sin smekning. Till sist förnimmes en suck och ett rosslande ljud. Ynglingen har hunnit gränsen till den eviga fridens rand, hunnit den i förvissning, att han återvändt till hemmet och mor.

Det mörknar alltmer i kvällen. Äfven eldskenet i norr mattas af. Den tyske soldaten reser sig upp från marken, där han böjdt knä för att ledsaga den döende på hans sista färd, och torkar förstulet en tår. Det är dock ingen som ser, förutom den andre britten, hvilken nästa minut föres bort af "röda korsets" män.

Natten faller på. I dalen är tystnad och frid. Inga sårade kvida där mer, och de döda sofva i stilla ro.

— — — —

Hela dagen har en ogenomträngliг dimma varit utbredd öfver Londons gränder, gator och öppna platser, men nu mot aftonen börjar den grå töcken-slöjan att lyfta sig. I väster dela sig skyarna, en gulaktig dager sprider sig från ofvan och ned öfver de våtglänsande hustaken och när slutligen den slippriga stenläggningen.

En aldrig sinande ström af människor böljar fram och åter i alla riktningar af världsstaden. Rikedom och nöd, glädje och sorg, heder och vanära, dygd och last mötas som förr hvar flyende minut. Lifvet går sin vanliga gång, och dock märkes nogsamt, att något håller på att ske, att något mäktigt och gemensamt upptar alla sinnen. Lyssna blott och hör! — Kriget — kriget är det som enar höga och låga i detta nu.

I rikemans hus och i armodets näste vet man hvad ångestfylld väntan vill säga — kanske också hvad trofast kärlek är värd. Det ena hemmet gaf make, det andra gaf far eller son till offer åt världskrigets Moloch.

En strimma af klart ljus tränger in genom fönstret till ett litet rum i fjärde våningen af en kasernliknande bygnad i de fattigas London. Kammaren är — trots sin torftiga inredning — prydlig och nätt. Renlighet och ordning härska därinne, och af allt att döma har den egentliga nöden ännu ej hållit sitt intåg.

Vid fönstret sitter en medelålders kvinna och syr. Ansiktet är ännu yackert, men blekt och aftärdt. Hon ser upp och ut och möter ljusglimten från väster. Arbetet faller ned i hennes knä, blicken glider ut i rymden. Med ens kommer ett ångestfullt drag öfver henne, och hon blir en nyans blekare än nyss. — Kriget, det omänskliga kriget, mumlar hon för sig själf! — De togo honom från mig, min Rickard, mitt allt — så ung och så vek ännu.

Tankarna glida in på andra spår. Hon gör våld på sig och börjar sy på nytt, som gällde det lifvet. Men ej länge. Nu reser hon sig häftigt, går fram och åter i rummet, sysslar mekaniskt än med det ena, än med det andra. Påtagligen är hon rof för den starkaste sinnesrörelse och högsta oro. Slutligen går hon fram till en liten hänghylla på väggen, tar fram en gammal bibel med sliten skinnrygg och sjunker ned på närmaste stol. Boken faller upp, och tvenne bref komma fram. Nästan smekande tar hon dem i sina händer, vecklar upp det ena och läser halfhögt de redan välkända orden. För ett ögonblick stillas oron, ansiktet uttrycker blidaste ömhet?

Men hvad nu? — Någon kommer med raska steg. Det knackar på dörren. Hon reser sig på nytt, öppnar och möter en af grannarna i huset — en ännu ung kvinna med ovärdadt yttre och föga tilltalande anletsdrag. Den inträdande håller en tidning i handen.

— God dag, fru Williams, hälsar hon. Jag tänkte ni kunde vilja se dödslistan i dag. Det är så väldigt många den här gången. Så nu måste de allt ha det hett om öronen där borta i Frankrike, ska jag säga. Och värre lär det bli, efter hvad jag hört, när "hundturken" kommer med.

Fru Williams vacklar baklänges och griper krampaktigt tag i närmaste stöd... Brefvet faller till golfvet. Fröken Johns — gästen — afbryter sin svada och ler medligsamt.

— Gud i himmelen! — utbrister hon, så frun ser ut. Inte är han med, inte. Då skulle jag väl ha sagt det först. Men där är ju bref för resten, ser jag.

Den andra drar djupt efter andan och hämtar sig något.

— Ja, det är fjorton dagar gammalt redan, säger hon ansträngdt. Och Gud vet, om jag någonsin får en rad ifrån honom mer. Det har kommit en sådan ångest öfver mig, så bestämdt har någonting händt i dag. Jag känner det i bröstet på mig — ja, det gör jag.

— Å, se så, kära fru Williams, sitt nu inte där och inbilla er något! Det är väl nog med olyckan, när den kommer, utan att man behöfver sörja på förhand. Ni skulle gå ut som andra, och inte sitta inne och grubbla i ensamheten och bli hjärtsjuk och eländig.

— Jag måste arbeta, så länge det är något arbete att få, så här finns ett hem och en matbit också, om Rickard, gossen min, kommer tillbaka. Kommer han hem krympling och usel, så ska han åtminstone veta, att han har en mor, som sörjer för honom i det sista.

Stämman bryter sig och läpparna darra. Fröken Johns känner sig gripen mot sin vilja.

— Det måste allt vara något att ha en sådan mor, svarar hon. Men inte för att jag vet, hvad det vill säga att ha någon af sitt eget kött och blod att lita sig till. Men för resten kan det vara lika så godt i dessa tider att ha bara sig själf att sörja för. Jag har då — Gud ske lof! — hvarken far eller bror eller man, jag.

Fru Williams ser förströdd ut. Hennes oro kommer tillbaka, men fröken Johns märker ingenting. Hon är nu i farten igen och fortsätter:

— Och sådana som tyskarna ska vara sedan! Det sägs, att de föra fram värre än hedningar och barbarer. Riktiga djäflar äro de att slåss, och inte är det godt att råka fången eller sårad i deras händer häller. Det är nog sannt, för det står i hvarenda tidning, fast jag inte sett det själf, förstås, och Jim, portvakterskans pojke, säger, att det är lögn, hvarteviga ord.

Det sista ordflödet har ej undgått fru Williams. Hon har — om möjligt — blifvit ännu hvitare, men försöker likväl att bibehålla fattningen.

— Jag kan inte tro det, säger hon, att kristna människor kunna bli sådana odjur, som det talas om. Och Rickard har för resten skrifvit, att jag inte ska tro hvad folk pratar, för det är inte en gång hälften, som är sannt.

— Ja, han ska väl veta det, han som står midt uppe i slaktandet. Men hur kom det sig egentligen, att han gaf sig ut så snart?

— Ja, innan jag visste ordet af, var han borta. Det var nätt och jämnt, att jag fick ta farväl af honom bara, och hvart han skulle, visste han inte en gång själf. Men inte för att han var rädd och klagade. Nej, visste inte. Ni skulle bara set,t hur han såg ut, min vackre, modige gosse. Och så han såg på mig sedan! — Då kunde jag knappast få fram ett ord, men nu sitter jag här och tänker på så mycket, som jag skulle ha velat säga, ifall han aldrig mer kommer tillbaka. En sådan son som han, finns då inte, se, det tror jag då visst. Inte en enda gång har jag behöft fälla en tår för hans skull, innan nu detta — jag menar — kriget — kom.

Fröken Johns känner sig underlig till mods, men stämningen hos den ensamma moderns passar henne ej.

— Gud bevars! — han kommer nog igen, afbryter hon. Var ni lugn för det. Och kanske ger han er ändå något annat att gråta för till sist, tillägger hon med ett gäckande skratt. Men adjö nu. Jag måste allt gå igen. Se här är tidningen, om ni vill ha den.

Fru Williams tar den erbjudna tidningen och böjer på hufvudet till tack. Hon är redan på väg bort med sina egna tankar igen.

Det har börjat att skymma, men hon sätter sig likväl vid fönstret igen, öppnar tidningen och försöker att läsa. Men omöjligt. Ångesten — ångesten — den förfärliga ångesten! — Tidningen glider ned i knät. Blicken flyr bort i ett osynligt fjärran. Rummets gränser försvinna. Hennes inre synsinne är vaket.

Plötsligen rycker hon till och utstöter ett svagt rop. Några minuter förgå. Så säger hon halfhögt:

— Ja, jag är ju här, Rickard, gossen min, det är mor, som kommer. Inga fiender mer. Bara ljus, ljus här hemma hos mor.

Ute mörknar alltmer. En stjärna blinkar fram mellan de delade molnen. Fru Williams vaknar åter till vaket medvetande, men ångesten är borta nu. Det är sorg och saknad i hennes inre men lugnt och stilla ändå, ty hon har gjort Abrahams-offret och fått ro. Hon vet med visshet, att hjärtesonen aldrig skall komma åter till ett jordiskt hem, men hon vet också, att barmhärtighetens änglar mött honom i det sista, mött honom vid sidan af fienden-barbaren i fjärran land och visat den döende bilden af hemmet och mor.

Natten sänker sig ned. Jättestaden hvilar i halfmörker och änyo tätnande dimma, men hoppets stjärna lyser i mörkret. Det glimmande ljuset når in till hennes blödande hjärta och hälsar henne från sonen — britten, som föll på det olyckliga Frankrikes jord och smektes i döden af den fiendtlige krigarens hand.

Land, folk — kan väl gifvas en större gärd? — "Han var sin moders ende son och hon var änka."

EN LITEN KRÄFTHISTORIA.

Ett par glada handelsresande kommo vid kräfttiden till en af Sveriges större städer, berättar "Guldsmeds-Posten". De hade båda affärer med en hr M. Abel, hvilken de inbjudit till festmiddag å en af stadens större restauranger. De båda profryttarna fortsatte emellertid samkvämet, som slutade med en kräftsupé. Då de fingo se att skaldjuren voro af yppersta beskaffenhet, beslöto de att skämta litet med vännen Abel, som själf var en stor humorist.

De afsände till Abel följande telegram: "Ämabel!"

Abel svarade telegrafiskt: "Förstår icke".

Andra telegrammet lydde: "Komfortabel!"

Abel svarade: "Hvad menar ni?"

Så afsändes ett tredje telegram: "Honorabel".

På detta kom intet svar, men i stället infann sig Abel personligen. Det blef en förklaring af telegrammen. Se här nyckeln:

Ämabel lika med M. Abel.

Komfortabel lika med Kom fort Abel.

Honorabel lika med Honor Abel.

Skämtet satte kryddan på kräftsupén, som afåts under hög stämning.

Apotekaren (till den nye eleven): — Och så i denna flaskan här står aqua destillato. Det lämna vi blott i de mest förtviflade fall — — det vill säga, då det är oss alldeles omöjligt att läsa recepten.

Tvifvelaktigt nöje. — Jag antar att babyn är förtjust i dig.

— Jag skulle tro det. Han sofver hela dagen, då jag är borta, och är vaken hela natten för att hålla mig sällskap.

EN SVENSK YNGLING från 14 till 18 år, som har lust att lära sig harnessmaking och reparationsarbete kan få stadigt arbete vinter och sommar.
J. P. Wennberg,
Broadview, Sask.

EFTERFRÅGAS.

Om någon känner till P. J. Strömbergs vistelseort, torde han hafva godheten uppgifva den till mr. Harold Smith, Vice-Consul for Sweden, 329 Assiniboine ave., Winnipeg, Man. Strömbergs hustru, fru Anna Strömberg, Göteborg, har tillskrifvit konsulatet, sägande, att hon hört, att det stått i flera tidningar, att hennes man, som i flera år varit bosatt i Winnipeg, för en tid sedan skulle hafva fallit ned från en ställning och slagit ihjäl sig. Sista gången han skref hem var den 20 maj 1914, och han omtalade då, att han köpt en farm. Hans adress var då 414 Alexander ave., Winnipeg, Man. Hans hustru och två barn äro mycket förtviflade och blifva tacksamma för underrättelser om maken och fadern.

Från nykterhetsfältet.

(Denna afdelning redigeras af O. L. Holmgren, 418 Sinclair st., Winnipeg, och alla för saken intresserade torde hänvända sig till honom.)

NYKTERHETSSÅNG.

Glänsande klar är den drycken rar,
Friskt vatten i glas, på brickor.
Den hälsa ger och den riktar er
I gossar och flickor.
med hast bortryck hvarje giftig dryck
ifrån din mun och svara:
Vi intet fått, som gör oss så godt,
Som källans vatten klara.

Bättre än allt, är det vatten kallt
Som flyter från källan klara;
Den bästa skatt, både dag och natt,
För er skall vatten vara.
Med hast bortryck, hvarje giftig dryck
ifrån din mun och svara:
Vi intet fått, som gör oss så godt,
Som källans vatten klara.

Glädjen på nytt, sedan sorgen flytt,
Kom åter till barn och moder:
De slutat opp, med en giftig kopp
Både son och man och broder.
Med hast bortryck hvarje giftig dryck
Ifrån din mun och svara:
Vi intet fått, som gör oss så godt,
Som källans vatten klara.

Drinkarens hus, har nu frid och ljus
och vård af en nykter fader.
De barn som flytt, och hans hemkomst skytt,
Han ser sig om så glader.
Med hast bortryck hvarje giftig dryck
ifrån din mun och svara:
Vi intet fått, som gör oss så godt,
Som källans vatten klara.

O. Nilsson.

OM ANSVAR OCH DESS BETYDELSE.

En af hufvudorsakerna till de reformerande och förädlande kulturrörelsernas jämförelsevis långsamma framgång är flertalets likgiltighet för dessa rörelsers stora betydelse. Hvilken likgiltighet ytterst härrör af bristen på insikt om och känsla af alla individers medansvarighet i allt, som rör mänsklighetens bästa och framåtskridande. En utländsk tidning skrifver därom en längre utredande artikel, som härmed i sammandrag återgifves:

Den städse stigande känslan af personlig ansvarslöshet är särskildt karaktäristisk för vår tid. Det talas visserligen mycket om ansvar, men hvilken skall bära detta ansvar?

Det är oftast detta obestämbara något, som kallas samhället. Det vill säga, att det är i grunden ingen, som har skulden och ansvaret. Det är alltid det där upp och nedvända samhället, oftast tänkt såsom representant af samhällets styresmän. Samhällssynd, samhällsansvar!

Känslan af ansvar dunstar bort och vältras öfver på andra, på ett abstrakt begrepp. Att man begår den blodiga ironien att därmed förklara sig som medskyldig, det tänker man icke så mycket på. Och dock medgifver man, att det existerar ett visst gemensamhetsförhållande i synd, brott och ansvar. Men samhället utgöres ju af individerna.

I många hänseenden kan en dålig samhällsanda vara rådande ibland oss; därutinnan äro alla ense, fast i olika mening, i det de styrande och de styrda se detta ur olika, ja, motsatta synpunkter. Men alltid kastas ansvaret på samhället, samhällsandan och mycket ofta på den stackars tiden, som är det mäst abstrakta begrepp och alldeles oskyldig till människornas ondska.

Den personliga ansvarskänslan måste väckas och stärkas. Detta gäller i synnerhet dem, som tro sig vara de ledande och tongifvande i samhället. Många af dem kunna nog med harm fråga: är jag skyldig till detta?

Har jag något ansvar för att så många brott begås i samhället?

Därpå svaras, att det odisputabelt är individerna i samhället, som samverka och äro upphofvet till alla företeelser i lifvet, och att således hvarje individ har sin personliga del i ansvaret. Och det är lika faktiskt, att ingen af oss gjort allt hvad vi kunnat för att skapa ett lyckligare samhälle.

Hvilka storartade resultat skulle icke kunna uppnås i arbete för nykterhet, sedlighet, samhällsfrid och ett bättre tillstånd för dem, som nu lida af nöd, brist och last, med ett ord föra ett godt och gagneligt inom samhället — om hvar och en helt kände sitt personliga ansvar och i följd däraf gjorde allt, hvad han kunde till främjandet af det, som är allas lycka!

Har man någon gång tänkt den tanken i sin helhet; Jag är medansvarig i allt, huru illa det än är; ty jag har ju icke uppbjudit alla mina krafter för att motarbeta det onda?

Har man tänkt så, då är också ansvarskänslan väckt till lif, och då gör man, hvad man kan för att medverka till åstadkommande af ett bättre tillstånd.

O. Nilsson.

Winnipeg, i dec. 1914.

Elakt. Frun: — Jag har kommit till den slutsatsen, att man inte kan tala om någon lycka före döden.

Mannen: — Din eller min?

ONE-DAY SIMPSON SERVICE
The Robert Simpson Co. Limited
Hvarje sida är fylld med gediköp — hvarje artikel pålitlig Simpson-vara, närmare kostnadspriset än någonsin förut. För att erhålla det mesta för edra pängar, behöfver ni denna bok. Sänd oss ett brefkort idag.
Vi betala leveranskostnader
Vi gifva en-dags besjäning.
THE ROBERT SIMPSON COMPANY LIMITED
TORONTO

COAL WOOD
J. G. HARGRAVE & CO. Ltd
WHOLESALE & RETAIL
334 MAIN ST
WINNIPEG

DORSEY
Mölkflask täckare
En fullkomlig mjölkskyddare.
Håller mjölken söt och ren.
Skyddar den för flugor, damm, smuts, bakterier. Den är enkelhetens själf och kan placeras på flaskan eller tagas bort på ett ögonblick. Pris 15c
Sänd silfver och ett två cents frimärke för porto.
O. CARLSON,
823 1st St., Edmonton, Alta.
Till agenter $10.00 per hundra

D. GEORGE
Diskar, skåp, stolar och alla slags kontors- och hemmöbler repareras. Förändringar i mellanväggar i kontor eller hem utföras. — Möbler packas för skeppning.
Tel. Sher. 2733
Möbler repareras, sättas rotting i och uppstoppas. Fransk polering och "hardwood finishing". 369 Sherbrooke St. Winnipeg.

G. NOBLE,
LÄSSMED.
Dörrexpert. Specialist på Yale-lås. Kassaskåpskombinationer. Rakhyflar slipas.
Tel. Garry 2040. 237 Notre Dame ave.

Koffertar, väskor, hushållssaker leveres eller förvaras.
ISABEL BAGGAGE & TRANSFER STORAGE
Lägsta priser.
Tel. Garry 1098. 83 Isabel Street.

GODA LÖNER betalas under hela vintern till sådana, som besöka Hemphill's, Canadas största och äldsta barberarskola; vi lära barberayrket fullständigt på två månader. Platser skaffas efter fullbordad kurs till så högt som $25 per vecka eller kunna vi starta er in i affär på mycket lätta månatliga afbetalningar, hundratals utvalda platser; stor efterfrågan efter barberare, som vunnit Hemphills diplomer; låt icke missleda eder af eventuella imitatörer; besök oss eller efterskrif vacker fri katalog; se efter namnet **Hemphill**, f. d. Moler Barber College, hörnet af **King street** och **Pacific ave., Winnipeg**, eller **1709 Broad st., Regina, Sask.**

MAN LÄRA AUTOMOBIL- och TRACTOR-YRKET; speciella klasser nu i både tractor- och automobildepartementen att vara färdiga för vårens stora efterfrågan, endast några veckor kräfvas för att lära. Våra studenter undervisas noga i att skötа och reparera automobiler, lastautomobiler, gas tractors, marin- och stående maskiner. Vi bereda och hälpa eder i att skaffa anställningar som reparatörer, chaufförer, gas tractor ingenjörer, försäljare och demonstratörer. Besök oss eller efterskrif vår vackra, fria katalog. **Hemphills School of Gasoline Engineering**, 483 1/2 Main street, Winnipeg.

EDDY'S TÄNDSTICKOR
Här Singe 1851
MADE UNDER THE BRITISH FLAG. MADE IN CANADA. MADE AT HULL. MADE BY EDDY.
Ständigt Uppfinnande och förbättrande.
Alltid, öfveralt i Canada FRÅGA EFTER EDDY'S.